

ogsaa før et eller andetstedsfra Udtrykket „Concurrence“, og at Concurrencen vilde lide ved en Forandring i de nu bestaaende Forhold. Ogsaa dette Ord er eet af de Stikord, som man ofte kaster ud. Det vilde have nogen Mening i denne Sag, hvis der var Tale om en Jernbane, som løb ved Siden af den nuværende Bane til Korsør i en Afstand af 15, 20 à 30 Alen fra denne, og som tilhørte et andet Selskab; thi saa kunde man troe, at der kunde være Tale om et Slags steeple-chase imellem dem. Men for slet ikke at tale om de Tilfælde, hvor al Concurrence er udelukket, fordi vedkommende Bane har et Monopol, hvorledes kan der saa være Tale om Concurrence der, hvor der factist er et Monopol tilstede, skjøndt det ikke udtrykkeligt er givet derved, at det er knapt nok, at een Bane kan betale sig? Hvorledes kan man tale om, at en Jernbaneconcurrence skulde kunne finde Sted herhjemme? Mellem London og Dover, maastee paa begge Sider af Rhinen og ved enkelte andre af de store europæiske Færdselsveie kan det betale sig, men sandeligt ikke hos os. Disse Udtryk „Statsindustri“ og „Concurrence“ høre saaledes til de skjønne Phraser, som i alt Fald i nærværende Sag ikke have nogen Betydning.

Men gjælder nu det her af mig Udviklede om de jydsk-syenske Baner, saa maa det ogsaa gjælde fuldt saa meget om den sjællandske Jernbane, at ogsaa dens Drift bør komme i Statens Haand. Thi vel er det ganske vist saa, at Sjælland, efter en Tidlang at være bleven temmelig forfømt, nu lige siden Grundlovens Givelse har været vort Skjøddebarn, været det Begynstige, men det kan dog umuligt være saa, at det skulde være af større Vigtighed for Sjælland, at de finansielle Interesser der komme til at vige for Befolkningens Interesser, end det er paa Øerne. Men, ligesom nu en Overtagelse af de sjællandske Jernbaners Drift fra Statens Side i alt Fald ikke kan stee for Dieblicket, saaledes gaar det dog umuligt an nu uden Videre at sige, at Staten skal overtage de jydsk-syenske Jernbaners Drift, thi det kan da

i alt Fald kun stee ved, at Staten kjøber de til hine Jernbaner knyttede Actier. Og, skjøndt jeg nu, da vi for et Par Dage siden forhandlede Lovforslaget om en Indkomsskat, ingenlunde var enig med dem, der meente, at Danmark var saaledes overbehyrdet med Statter, at det ikke skulde kunne bære et Tillæg, saa mener jeg dog, at ogsaa Spørgsmaalet om de Udgifter, som Staten maa paatage sig, hvis den skal overtage de omhandlede Jernbaners Drift, med andre Ord Spørgsmaalet, om den i dette Tilfælde skal stifte en ny Gæld paa henved et Par Millioner, ogsaa er en Ting, der maa tages med i Betragtning, inden man beslutter sig til at lade den overtage denne Drift. Vi kunne dog i ethvert Tilfælde ved at votere det foreliggende Lovforslag sikkre os, at de nævnte Jernbaners Drift kommer i gode og vederhæftige danske Hænder, hvorimod der gjør sig en heel Deel flere Betragtninger gjældende, end de Herrer, der have talt derfor, synes at forudsætte, med nu uden Videre at sige: „Lad Driften gaae over til Staten“. Jeg vil dog ogsaa først see, om den Mening, som jeg her har udtalt, og som hos mig er meget gammel — jeg husker ikke, om jeg havde Leilighed til at udtale den i Rigsdagen, da Jernbaneloven var for, men privat har jeg i alt Fald mange Gange udtalt den, naar der var Tale om de Bestemmelser om Jernbanedriften, som dengang udgjorde en Deel af det hele Forslag —, nu virkelig skulde have vundet en saadan Indgang, at den praktist lader sig gjennemføre, og om navnlig Regjeringen, og altsaa først og fremmest Finantsministeren, er belavet paa at hjælpe denne Idee til praktist Gjennemførelse ved at gjøre Udvei til de bethdelige Summer, der høre til, for at det Hele skal blive til Andet end en Talemaade. — Jeg vil altsaa stemme for Lovforslaget, som det foreligger, om det end vilde være mig meget kjært, dersom man under Sagens videre Behandling, altsaa navnlig ved Forhandlinger i et eventuelt Udvalg, og da ikke blot med Indenrigsministeren, men ogsaa med Finantsministeren, maatte kunne komme, til at gjøre det ganske vist meget uven-